

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Document de ședință

A7-0022/2013

31.1.2013

RAPORT

referitor la Raportul special al Ombudsmanului European privind anchetarea plângerii 2591/2010/GG, depusă împotriva Comisiei Europene (Aeroportul din Viena)
(2012/2264(INI))

Comisia pentru petiții

Raportoare: Margrete Auken

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	10
REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE	14

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitoare la Raportul special al Ombudsmanului European privind anchetarea plângerii 2591/2010/GG, depusă împotriva Comisiei Europene (Aeroportul din Viena) (2012/2264(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere raportul special al Ombudsmanului European prezentat Parlamentului European,
 - având în vedere articolul 228 din Tratatul privind funcționarea UE,
 - având în vedere Decizia 94/262/CECO, CE, Euratom a Parlamentului European din 9 martie 1994 privind statutul și condițiile generale pentru exercitarea funcțiilor Ombudsmanului¹, în special articolul 3 alineatul (7) al acesteia,
 - având în vedere articolul 205 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru petiții (A7-0022/2013),
- A. întrucât articolul 228 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene împuternicește Ombudsmanul European să primească plângeri din partea oricărui cetățean al Uniunii cu privire la situațiile de administrare defectuoasă din cadrul activităților instituțiilor sau a organismelor comunitare;
- B. întrucât plângerile transmise de cetățeni UE constituie o importantă sursă de informare cu privire la posibilele încălcări ale legislației UE;
- C. întrucât, în conformitate cu articolul 41 din Carta Drepturilor Fundamentale, „orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii”;
- D. întrucât nici tratatele, nici statutul Ombudsmanului nu definesc administrarea defectuoasă, lăsând-o în competența Ombudsmanului European și susceptibilă de a fi interpretată de către Curtea de Justiție; întrucât, în primul său raport anual, Ombudsmanul a introdus o listă deschisă a tipurilor de greșeli ce pot conduce la administrare defectuoasă;
- E. întrucât, în urma unei solicitări a Parlamentului de a defini în mod precis și clar administrarea defectuoasă, Ombudsmanul European a prevăzut în Raportul său anual pe 1997 că „administrarea defectuoasă intervine atunci când un organism public nu acționează în conformitate cu o normă sau un principiu obligatoriu care i se aplică”;
- F. întrucât această definiție a fost completată printr-o clarificare ce prevede că prima și cea mai importantă sarcină a Ombudsmanului, în cazul investigării unei instituții sau organism

¹ JO L 113, 4.5.1994, p. 15

european privind respectarea de către ace(a)sta a normelor și principiilor obligatorii ce i se aplică, este stabilirea caracterului legal al acțiunilor respectivei instituții sau organism;

- G. întrucât Ombudsmanul monitorizează și aplicarea codurilor de bună conduită administrativă asumate de instituții și care conțin principii generale de drept administrativ și elemente de principii ale serviciului public, precum și respectarea Cartei Drepturilor Fundamentale, direct și în întregime aplicabilă serviciului public al UE;
- H. întrucât a prezentat 18 rapoarte speciale în 16 ani și jumătate, Ombudsmanul a fost până în prezent foarte cooperant și responsabil, utilizând aceste rapoarte adresate Parlamentului European numai ca ultim instrument politic, demonstrând astfel spiritul său general în favoarea soluțiilor consensuale;
- I. întrucât prezentul raport special investighează modul în care Comisia a tratat o plângere introdusă în 2006 de 27 de cetățeni împotriva consecințelor considerate de ei negative ale extinderii aeroportului din Viena;
- J. întrucât articolul 2 din directiva EIM¹ prevede că „statele membre adoptă toate măsurile necesare [...] pentru a se asigura că proiectele care pot avea efecte importante asupra mediului [...] constituie obiectul unei evaluări a efectelor lor”;
- K. întrucât Comisia a conchis că lucrările de extindere a aeroportului au fost realizate fără efectuarea unei evaluări de impact asupra mediului (EIM), de altfel obligatorie, și a emis un aviz formal adresat autorităților austriece la 21 martie 2007 privind omiterea evaluării; întrucât în răspunsul din 7 mai 2007 autoritățile austriece nu au putut nega faptul că lucrările respective de infrastructură conduseseră și încă contribuiau la creșterea însemnată a traficului aerian și a poluării conexe asupra Vienei, ceea ce dovedea consecințele importante asupra mediului ale respectivelor lucrări;
- L. întrucât, dat fiind faptul că lucrările fuseseră deja finalizate sau se găseau într-un stadiu foarte avansat, Comisia a preferat, în locul inițierii unei proceduri juridice împotriva Austriei la CJUE, să încheie un acord cu autoritățile austriece prin care să se încerce o cât mai bună remediere a situației; întrucât Comisia a convenit cu autoritățile austriece ca acestea să realizeze o evaluare ex-post a impactului asupra mediului (EIM ex-post) pentru a determina, printre altele, ce măsuri se impuneau pentru reducerea poluării fonice la care erau supuși riveranii aeroportului;
- M. întrucât Ombudsmanul a acceptat opțiunea Comisiei; întrucât reclamantul și-a manifestat nemulțumirea cu privire la modul în care EIM ex-post a fost realizată, criticând mai ales faptul că nu a avut acces la nicio cale de atac, după cum prevede directiva EIM, precum și faptul că autoritatea responsabilă cu efectuarea EIM, Ministerul austriac al transporturilor, a fost aceeași autoritate care acordase inițial autorizațiile de construcție pentru lucrările respective, aflându-se astfel într-un conflict de interese;
- N. întrucât, la încheierea investigației, Ombudsmanul nu a fost în măsură să stabilească dacă Comisia s-a asigurat de efectuarea corectă a EIM ex-post; întrucât Ombudsmanul a închis

¹ Directiva Consiliului din 27 iunie 1985 privind evaluarea efectelor anumitor proiecte publice și private asupra mediului (85/337/CEE) (astfel cum a fost modificată).

totuși cazul, considerând că nu mai erau necesare acțiuni din partea lui, întrucât procedura era în desfășurare iar Comisia declarase că nu va renunța la procedura de încălcare decât în momentul în care se va putea declara satisfăcută de măsurile luate de autoritățile austriece;

- O. întrucât în noiembrie 2010 reclamanții s-au adresat din nou Ombudsmanului, urmând o a doua investigație, în timpul căreia Ombudsmanul a procedat la inspectarea dosarului Comisiei; întrucât Ombudsmanul a considerat că nu rezulta din dosar că adresele făcute de reclamanți în perioada în care a fost efectuată EIM ex-post fuseseră discutate cu autoritățile austriece și nici că decizia Ombudsmanului din primul caz fusese urmată de o altă corespondență pe lângă rapoartele EIM din Austria;
- P. întrucât situația constatată i-a permis Ombudsmanului să conchidă că Comisia nu a ținut cont de constatările sale din prima investigație, îndeosebi că aceasta nu a fost consecventă în răspunsurile sale adresate Ombudsmanului referitor la posibilitatea atacării în instanță a EIM ex-post și că nu a insistat asupra desemnării unei alte entități decât Ministerul transporturilor, care să efectueze EIM ex-post, dat fiind că Ministerul acordase autorizațiile de construcție;
- Q. întrucât Ombudsmanul a prezentat Comisiei un proiect de recomandare prin care o îndemna „să-și reevalueze abordarea cu privire la tratarea plângerii prezentate de reclamanți privind încălcările dreptului comunitar în cazul aeroportului din Viena și să rezolve deficiențele evidențiate de Ombudsman” și sublinia că acest lucru presupunea „ca acțiunile ulterioare ale Comisiei în procedura de încălcare a dreptului comunitar să țină seama de obligația aplicabilă autorităților naționale de a asigura (i) că reclamanții au acces la o cale de atac și (ii) că se iau măsuri pentru evitarea unui conflict de interese evident în aplicarea Directivei 85/337”;
- R. întrucât, în răspunsul său către Ombudsman, Comisia a precizat că, referitor la primul aspect, a ridicat problema accesului la o cale de atac în negocierile cu autoritățile austriece, dar că a acceptat poziția acestora referitoare la problemele pe care le-ar fi creat la adresa legislației naționale și a procedurilor judiciare, și a subliniat că autoritățile austriece s-au angajat ca efectele cumulative ale lucrărilor anterioare, evaluate doar ex-post, să fie pe deplin integrate într-o nouă evaluare de impact asupra mediului realizată cu privire la o a treia pistă de decolare, evaluare pentru care va fi asigurată o cale de atac în instanță;
- S. întrucât, referitor la cea de-a doua acuzație de administrare defectuoasă, Comisia a argumentat că directiva EIM nu prevede dispoziții clare privind repartizarea competențelor în materie de proceduri EIM ce trebuie urmate de statele membre; întrucât, conform principiului subsidiarității, revine întrutotul statelor membre, ca responsabile pentru organizarea propriei administrații, să decidă ce autoritate răspunde de procedurile ce incumbă în temeiul directivei EIM, și întrucât unul dintre principiile generale de drept administrativ în toate statele membre este acela că autoritatea care a luat o decizie contestată în instanță sau în contencios administrativ este totodată cea responsabilă de remedierea situației;
- T. întrucât proiectul de recomandare nu a avut, prin urmare, succes și Ombudsmanul a considerat că acest caz este ilustrativ pentru eșecul Comisiei de a lua măsuri adecvate de

remediere a unei încălcări clare a legislației UE, asigurându-se că evaluarea de impact asupra mediului era efectuată cu imparțialitate, și ilustrativ totodată pentru ignorarea sugestiilor Ombudsmanului privind accesul la o cale de atac în instanță a respectivei evaluări;

- U. întrucât Ombudsmanul a considerat adecvat, prin urmare, să adreseze acest caz Parlamentului European;
- V. întrucât, la 26 octombrie 2012, Comisia a adoptat o propunere de directivă privind revizuirea directivei EIM; întrucât Comisia pentru afaceri juridice a elaborat un proiect de raport legislativ din proprie inițiativă, solicitând prezentarea unui regulament-cadru privind procedurile administrative în cadrul administrației UE,

Recomandarea Ombudsmanului

1. salută raportul special al Ombudsmanului, în care sunt evidențiate aspecte importante ce țin de aplicarea directivei EIM și de desfășurarea procedurii de încălcare a dreptului comunitar;
2. reamintește că administrarea defectuoasă survine atunci când un organism public nu acționează în conformitate cu o normă sau principiu obligatoriu care i se aplică;
3. constată că presupusa administrare defectuoasă se referă la modul în care Comisia a tratat procedura de sancționare a nerespectării obligațiilor care decurg din calitatea de stat membru împotriva autorităților austriece, în special prin incapacitatea de a asigura atât că autoritatea ce a acordat autorizațiile de construcție, fără efectuarea evaluării de impact obligatorii, nu este aceeași cu cea responsabilă cu realizarea EIM ex post cât și că reclamantul are acces la o cale de atac împotriva acestei evaluări;
4. subliniază că acest raport special nu se referă la legalitatea acțiunilor autorităților austriece, ci la respectarea de către Comisie a obligațiilor ce-i revin atunci când investighează și acționează ca urmare a unei plângeri primite și a solicitărilor și recomandărilor Ombudsmanului începând cu prima investigație asupra acestui caz;
5. împărtășește teama Ombudsmanului cu privire la potențialele efecte negative ale conflictelor de interes în realizarea de evaluări de impact asupra mediului și este de acord că ar trebui căutate metode prin care acestea să fie evitate, ținându-se totodată cont de temerile Comisiei de a nu-și depăși atribuțiile, de exemplu dacă ar fi solicitat autorităților austriece să desemneze o altă autoritate care să realizeze evaluarea ex-post;
6. sugerează autorităților competente ale statelor membre să acorde atenție eventualelor conflicte de interese ce pot surveni în temeiul actualei legislații și să se pregătească pentru eventuale schimbări în legislația UE în acest sens; subliniază rolul Ombudsmanilor naționali de medieri importanți care ajută cetățenii să acționeze împotriva eventualelor conflicte de interes și cazurilor de administrare defectuoasă în general din cadrul administrației statelor membre;
7. consideră, în ceea ce privește a doua afirmație a Ombudsmanului, că o includere onestă, activă și globală a populației locale în aplicarea directivei EIM este în ansamblu esențială

și, prin urmare, consideră că ar trebui efectuate mai des proceduri de mediere transparente și deschise înaintea proiectelor cu un eventual impact major asupra mediului local și sănătății umane; în acest context, recunoaște medierea publică care a avut loc înainte de EIM cu privire la construirea unei a treia piste de decolare la aeroportul din Viena, și care a ținut seama, de asemenea, de impactul cumulativ, de exemplu poluarea fonică, al acestor extinderi afectate de această procedură de încălcare, pentru care este disponibilă o procedură completă privind căile de atac;

8. este de acord cu Ombudsmanul că buna evidență și actualizarea documentelor constituie un element de bună administrare întrucât permite, de exemplu Ombudsmanului, verificarea respectării recomandărilor făcute;
9. de asemenea, consideră utilă și o element relevant de bună conduită administrativă, menținerea unei corespondențe adecvate, clare și consecvente cu reclamații, pe perioada procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, și cu Ombudsmanul, pe perioada anchetelor desfășurate de acesta;
10. salută declarația de intenție a Comisiei de a-și îmbunătăți practicile privind aceste două chestiuni, arhiva și corespondența detaliată, pentru a evita pe viitor probleme de comunicare de tipul celor întâmpinate în cazul de față;
11. clarifică faptul că nici Comisia și nici autoritățile austriece nu au încălcat nicio legislație europeană existentă în momentul în care au realizat EIM ex post care s-a bazat pe o procedură sui generis ad-hoc negociată; subliniază totuși faptul că, deoarece legislația UE nu oferă niciun temei juridic pentru această procedură, aceasta trebuie considerată excepțională și o urmare a unei eșec anterior de a respecta directiva, care nu poate fi remediată;
12. consideră că, în cadrul negocierilor cu autoritățile austriece, Comisia ar fi putut să facă eforturi mai mari în ceea ce privește accesul la o cale de atac, ținând cont de transpunerea dispozițiilor relevante (articolul 10a) în legislația austriacă în 2005, precum și în ceea ce privește conflictul de interese în cazul ministerului austriac responsabil, în virtutea principiului general al jurisprudenței UE de a nu respecta doar litera legii ci și spiritul acesteia și obiectivul său;

Cazul aeroportului din Viena, revizuirea directivei EIM și regulamentul privind buna administrare

13. consideră că circumstanțele ce au condus la deschiderea procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor a Comisiei și, prin urmare, la depunerea plângerii pe lângă Ombudsmanul European ridică întrebări de substanță cu privire la transpunerea în acel moment a Directivei 85/337 de către un stat membru, în cazul de față Austria; salută faptul că revizuirea din 2009 a legislației federale austriece de punere în aplicare a directivei EIM a ținut cont în mod corespunzător, printre altele, de concluziile acestei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și, prin urmare, în acest sens, a adus legislația austriacă în conformitate cu dreptul comunitar;
14. reamintește că, pe parcursul anilor, Comisia pentru petiții a primit mai multe sesizări privind cazuri în care statele membre au fost acuzate de a fi permis autorizarea și

realizarea unor proiecte fără efectuarea evaluării obligatorii de impact asupra mediului;

15. consideră că, în cazurile în care este foarte probabil ca proiectele să încalce cerințele de bază în temeiul directivei EIM, opinia publică în cauză ar trebui să dispună de instrumente eficiente care să-i permită să solicite clarificări imediate din partea autorității competente pentru EIM cu privire la conformitatea proiectelor cu normele UE, pentru a evita astfel cauzarea de pagube ireparabile prin execuția unor proiecte;
16. constată, totodată, că noțiunea de „EIM ex-post” nu apare în actuala directivă EIM, fiind negociată de Comisie în încercarea de a găsi o soluție la o situație de facto, în care autorizațiile de construcție fuseseră deja emise iar lucrările executate;
17. subliniază faptul că acest caz evidențiază punctele slabe din actuala directivă EIM, ca de exemplu tratarea proiectelor care sunt practic ireversibile, din moment ce au fost deja executate, cu potențiale pagube asupra mediului deja înfăptuite, sau problema conflictelor de interese în cadrul autorităților responsabile, după cum o ilustrează acest caz;
18. face referire la Raportul anual 2011 al Comisiei pentru petiții în care se subliniază necesitatea asigurării obiectivității și a imparțialității în realizarea de evaluări de impact asupra mediului; reamintește că Comisia a fost solicitată să se asigure că directiva EIM este consolidată prin furnizarea unor parametri mai clari în ceea ce privește independența studiilor specializate, a pragurilor comune ale UE, a unui calendar maxim pentru proces, inclusiv a unei consultări publice eficiente, a cerinței de a justifica deciziile, a evaluării obligatorii a alternativelor rezonabile și a unui mecanism de control al calității;
19. salută propunerea Comisiei de revizuire a Directivei EIM în vederea consolidării sale; își asumă angajamentul de a se implica alături de Comisie și de Consiliu în această procedură pentru a se asigura că această importantă directivă își atinge scopul într-un mod cât mai obiectiv și mai eficient¹;
20. constată că actuala directivă nu conține dispoziții cu privire la obiectivitatea și imparțialitatea autorităților responsabile cu autorizarea și nu impune nici un fel de obligații în acest sens organismelor care realizează o EIM; observă că directiva nu conține nici dispoziții privind procedura de urmat în cazul în care un proiect a fost deja implementat sau este aproape de finalizare sau privind modul în care societatea civilă în cauză ar putea, prin intermediul unei proceduri clare și nebirocratice, să obțină clarificări imediate din partea autorității competente pentru EIM cu privire la conformitatea proiectelor cu normele UE, cu privire la care există o mare posibilitate să încalce dispozițiile de bază ale directivei EIM; prin urmare, consideră că revizuirea Directivei EIM constituie o bună ocazie pentru introducerea unor astfel de cerințe și dispoziții;
21. consideră că acest caz demonstrează că, pe lângă măsurile de consolidare a dispozițiilor Directivei EIM, sunt necesare proceduri mai clare pentru cazurile de încălcare a dreptului comunitar, ce ar trebui introduse preferabil prin adoptarea unui regulament-cadru privind procedurile administrative în cadrul administrației UE, întărind astfel poziția reclamantului; consideră că un astfel de regulament ar fi adecvat pentru a clarifica obligațiile autorităților în momentul în care comunică cu reclamantii în cadrul unei

¹ COM(2012) 0628.

proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor sau cu organismele care reprezintă cetățenii europeni, cum ar fi Comisia pentru petiții și Ombudsmanul, de exemplu, pentru a introduce o obligație de a răspunde cât mai curând posibil la recomandările Ombudsmanului în scopul de a evita interpretările greșite, astfel cum au apărut în acest caz;

22. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, Ombudsmanului European și Rețelei europene a mediatorilor, precum și parlamentelor statelor membre.

EXPUNERE DE MOTIVE

Începând cu 1999, infrastructura aeroportului din Viena a fost modernizată, Ministerul federal austriac pentru transport, inovație și tehnologie (BMVIT – „Ministerul”) autorizând o extindere ce a constat din mai multe proiecte de construcție. Când reclamanții au introdus prima lor plângere pe lângă Comisie în 2006¹, aceasta a conchis că ar fi trebuit realizată o EIM în temeiul Directivei 85/337/CEE („Directiva EIM”).

Comisia a conchis totodată că, întrucât autorizațiile de construcție fuseseră deja emise iar proiectele fuseseră aproape finalizate sau deja terminate, dispozițiile Directivei EIM nu mai puteau fi aplicate ca atare. În negocierile cu autoritățile austriece, Comisia a convenit să nu lanseze o procedură de încălcare a dreptului comunitar, cu condiția ca acestea să realizeze o EIM ex-post, cât mai similară unei veritabile EIM (ex-ante), și care să permită o evaluare completă a impactului asupra mediului a proiectelor executate.

Reclamanții au fost nemulțumiți de modul în care Comisia a gestionat cazul și au adresat o plângere Ombudsmanului European. Acesta și-a încheiat investigația la 2 decembrie 2009, cu următoarele concluzii:

- Ministerul, autoritatea care acordase autorizațiile de construcție, urma să realizeze și EIM ex-post. Întrucât această autoritate era tocmai cea care încălcase inițial dispozițiile Directivei 85/337/CEE, acest lucru însemna că implicarea Ministerului atrăgea un conflict de interese.
- Comisia a prevăzut ca EIM ex-post să fie realizată în conformitate cu articolele 5 și 10 din directiva EIM. În opinia reclamanților și articolul 10a ar fi trebuit să se aplice. Articolul 10a prevede faptul că membrii opiniei publice „*au acces la o cale de atac [...] prin care este contestată legalitatea de fond sau de procedură a deciziilor, a acțiunilor sau a omisiunilor care intră sub incidența dispozițiilor privind participarea publicului din prezenta directivă*”. Comisia nu a solicitat asigurări specifice din partea autorităților austriece privind aplicabilitatea articolului 10a. Ombudsmanul nu a înțeles de ce Comisia nu a solicitat asigurări exprese în acest sens.

Ombudsmanul a considerat că nu era în măsură să conchidă dacă Comisia s-a asigurat de realizarea corectă a EIM ex-post și dacă, pe cale de consecință, procedura privind încălcarea dreptului comunitar s-a desfășurat în mod corect. Ombudsmanul a luat act de decizia Comisiei de a nu încheia procedura de încălcare a dreptului comunitar până în momentul în care se va fi declarat satisfăcută de evaluarea corespunzătoare a impactului asupra mediului și de măsurile luate de autoritățile austriece în lumina concluziilor cuprinse în respectiva EIM. La momentul respectiv, Ombudsmanul a considerat că nu mai erau necesare investigații suplimentare și, în decembrie 2009, a decis închiderea investigației, stipulând că era convins că Comisia va ține seama de constatările sale.

La 30 noiembrie 2010 reclamanții s-au adresat din nou Ombudsmanului, care a inițiat o a

¹ Plângerea 1532/2008/(WP)GG.

doua investigație¹ privind i) acuzațiile conform cărora Comisia nu a derulat în mod corect procedura de încălcare a dreptului comunitar împotriva autorităților austriece, îndeosebi prin aceea că nu s-a asigurat de corecta efectuare a EIM și ii) solicitarea ca Comisia să asigure realizarea unei EIM *ex-post* corespunzătoare, cu un mecanism de monitorizare complementar în care să fie implicați și reclamanții sau, în cazul în care acest lucru s-ar dovedi imposibil, posibilitatea deferirii cazului în instanță, pe lângă Curtea de Justiție.

Evaluarea Ombudsmanului și proiectul de recomandare

Decizia Ombudsmanului de a încheia investigația privind prima plângere, în decembrie 2009, s-a bazat pe angajamentul Comisiei de a încheia procedura de încălcare a dreptului comunitar doar după ce se va fi asigurat de corecta evaluare a impactului asupra mediului al lucrărilor de extindere a aeroportului și de faptul că autoritățile austriece vor fi luat măsurile necesare. În acel moment, EIM *ex-post* era încă în desfășurare. Prin urmare, Ombudsmanul a considerat că era la îndemâna Comisiei să intervină pe lângă autoritățile austriece pentru soluționarea aspectelor evidențiate în decizia sa de închidere a investigației. Totuși, verificarea dosarului a dovedit că Comisia nu întreprinsese nimic în acest sens, așteptând în schimb raportul final al autorităților austriece.

Ombudsmanul a subliniat ca întemeiat argumentul reclamanților că implicarea Ministerului atrăgea un conflict de interese evident. Ombudsmanul a subliniat importanța articolului 10a, precum și lipsa unei asigurări rezonabile că cetățenii vor avea acces la o cale de atac a EIM *ex-post*, în temeiul legislației austriece.

Ombudsmanul a considerat că revenea Comisiei să evalueze aspectele pe care le ilustrase în decizia sa privind prima plângere, exprimându-și surpriza că Comisia nu acționase în acest sens. El a adăugat că îndoielile sale cu privire la accesul la o cale de atac în conformitate cu articolul 10a au fost confirmate de răspunsul Ministerului austriac și al Curții de Conturi austriece.

În acest context, Ombudsmanul a considerat drept întemeiată acuzația reclamanților că Comisia nu a desfășurat corespunzător procedura de încălcare a dreptului comunitar împotriva autorităților austriece. Ca atare, Ombudsmanul a adresat Comisiei următorul proiect de recomandare:

Comisia ar trebui să-și reevalueze abordarea cu privire la tratarea plângerii prezentate de reclamanți privind încălcările dreptului comunitar în cazul aeroportului din Viena, să rezolve deficiențele evidențiate de Ombudsman în decizia sa din 2 decembrie 2009 privind plângerea 1532/2008 și să-și încheie evaluarea cât mai curând posibil.

Evaluarea Ombudsmanului după proiectul de recomandare

Evaluând argumentele părților primite după proiectul de recomandare, Ombudsmanul a reamintit că indicase deja că, date fiind circumstanțele, decizia Comisiei de a solicita autorităților austriece să realizeze o EIM *ex-post* era, în principiu, adecvată și rezonabilă. Aspectul ce se impunea clarificat era dacă Comisia se asigurase de realizarea corectă a

¹ Plângerea 2591/2010/GG.

respectivei EIM ex-post.

În acest context, aspectele problematice identificate de Ombudsman se rezumau la:

1. aplicabilitatea articolului 10a din directiva EIM;
2. conflictul de interese în cazul autorității responsabile cu realizarea EIM ex-post.

Comisia precizează că articolul 10a nu ar fi fost aplicabil dacă lucrările ar fi fost supuse unei evaluări ex-ante, dat fiind că articolul respectiv a fost introdus prin Directiva 2003/35/CE, ce a intrat în vigoare la 25 iunie 2005. Ombudsmanul consideră acest argument ca plauzibil, dar nu se declară convins că articolul nu este aplicabil nici evaluării ex-post, întrucât scopul acesteia a fost de a imita pe cât posibil o evaluare ex-ante. În plus, articolul face referire la căile de atac accesibile cetățenilor.

Ombudsmanul nu vede nici un motiv pentru care articolul nu ar fi aplicabil unei EIM ex-post. Autoritățile austriece au omis realizarea unei EIM și, întrucât legislația a evoluat între timp, ar trebui pe bună dreptate să se țină cont de aceste modificări, în interesul cetățenilor afectați.

Ombudsmanul a luat act de poziția Comisiei de „a rămâne convinsă” că articolul 10a nu era aplicabil. În cadrul investigației sale privind prima plângere, Ombudsmanul a cerut în mod expres opinia Comisiei în acest sens, iar în răspunsul său Comisia a declarat că „consideră că aspectele vizate de EIM ex-post pot face obiectul procedurilor juridice în conformitate cu articolul 10a din directivă”. Solicitând Comisiei explicații suplimentare în acest sens, Ombudsmanul a adăugat că articolul 10a „ar trebui poate să fie interpretat, chiar și în cadrul unei EIM ex-post, ca asigurând accesul la o cale de atac față de o decizie administrativă privind eventuale măsuri ulterioare în urma constatărilor conținute în evaluarea ex-post.”

În opinia Ombudsmanului, o comparare a răspunsurilor Comisiei ar sugera fie că aceasta nu a considerat necesar să examineze cu scrupulozitate dacă articolul 10a era sau nu aplicabil unei EIM ex-post, fie că a dat declarații ce au încurajat reclamanții și Ombudsmanul să creadă că respectivul articol era aplicabil, deși Comisia însăși nu credea acest lucru. Ombudsmanul consideră că oricare dintre aceste posibile interpretări ar evidenția o gravă încălcare a principiilor bunei administrări.

Comisia a sugerat că lipsa unei căi de atac prevăzute la articolul 10a în cazul EIM ex-post ar putea fi remediată în cazul EIM aflate în desfășurare a celei de-a treia piste de decolare.

Referitor la conflictul de interese, Ombudsmanul reiterează că o autoritate care, fără să fi executat o EIM, așa cum prevede legea, a acordat autorizațiile de construcție respective, se află în conflict de interese atunci când i se solicită să realizeze o EIM ex-post.

Comisia a susținut că Ministerul a acționat în baza principiului legalității și al statului de drept. Ombudsmanul nu consideră drept convingător argumentul Comisiei, iar concluzia sa este că Comisia a tratat în mod evident greșit argumentul reclamanților că Ministerul se afla într-un manifest conflict de interese.

Ombudsmanul a adresat Comisiei următoarea recomandare:

Comisia ar trebui să-și reevalueze abordarea cu privire la tratarea plângerii prezentate de reclamanți privind încălcările dreptului comunitar în cazul aeroportului din Viena și, să rezolve deficiențele evidențiate de Ombudsman. Acest lucru presupune ca acțiunile viitoare ale Comisiei în procedura de încălcare a dreptului comunitar să țină seama de obligația aplicabilă autorităților naționale de a asigura (i) că reclamanții au acces la o cale de atac și (ii) că se iau măsuri pentru evitarea unui conflict de interese evident în aplicarea Directivei 85/337.

REZULTATUL VOTULUI FINAL ÎN COMISIE

Data adoptării	22.1.2013
Rezultatul votului final	+: 19 -: 0 0: 0
Membri titulari prezenți la votul final	Margrete Auken, Elena Băsescu, Heinz K. Becker, Victor Boștinaru, Giles Chichester, Nikolaos Chountis, Carlos José Iturgaiz Angulo, Peter Jahr, Lena Kolarska-Bobińska, Miguel Angel Martínez Martínez, Ana Miranda, Chrysoula Paliadelis, Angelika Werthmann, Tatjana Ždanoka
Membri supleanți prezenți la votul final	Zoltán Bagó, Birgit Collin-Langen, Jaroslav Paška, Axel Voss
Membri supleanți [articolul 187 alineatul (2)] prezenți la votul final	Jan Kozłowski